

и го биятъ. Въ резултатъ на това, ушитѣ му порастватъ. Отъ тия страдания магарето нищо не придобива. Ние не сме за страдания, каквито магарето има. Тѣ не осмислятъ живота. Страданията иматъ смисълъ само тогава, когато човѣкъ намира въ тѣхъ начинъ за проява на своята деятельность. Да намѣри човѣкъ правия пжтъ на своята деятельность, това значи, да съгласява своята деятельность съ великитѣ Божии закони. Когато едно страдание посети човѣка, втори пжтъ сжщото страдание не може да го посети. Като дойде веднѣжъ, човѣкъ трѣбва да го покани въ дома си, да го нагости добре и като си отиде, да му даде нѣкакъвъ подарѣкъ, че като го срещне втори пжтъ, отдалечъ да го познава. Ако едно и сжщо страдание посети два пжти единъ и сжщъ човѣкъ, това показва, че той не е уменъ, не е научилъ урока си. Ако отъ първия пжтъ още не научи урока, който дадено страдание носи, човѣкъ не е направилъ крачка напредъ въ развитието си.

Следователно, когато казваме, че човѣкъ трѣбва да страда, имаме предъ видъ разумното страдание.—Нали трѣбва да реформираме живота си?—Веднѣжъ ще го реформираме, и то обмислено, съзнателно, а не два пжти.—Трѣбва да учимъ.—Веднѣжъ трѣбва да учимъ, а не два пжти. Защо трѣбва да учимъ и да преповтаряме старото? Щомъ сме научили старото, ще вървимъ къмъ но-